

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobce: **P. P.**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2017, čj. x/x,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl námitky žalobce a potvrdil své rozhodnutí ze dne 6. 12. 2016, čj. x. Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), protože podle posudku OSSZ Příbram poklesla pracovní schopnost žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 10 %.
2. Žalobce v žalobě především uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, jeho Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

zdravotní stav odpovídá invaliditě. Navíc nebyl dostatečně posouzen a zjištěn kvůli tomu, že se zhoršil.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutí ponechává na výsledku dokazování a úvaze soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce nesouhlasí výhradně s posouzením svého zdravotního stavu, navrhla žalovaná jeho přezkoumání Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“).
4. Při jednání u soudu, jemuž žalobce (ač řádně předvolán) nebyl přítomen, žalovaná setrvala na písemném vyjádření k žalobě a rozhodnutí ponechala na úvaze soudu.
5. Z předloženého správního spisu soud v dané věci především ověřil, že dne 27. 7. 2016 žalobce podal žádost o invalidní důchod. Zdravotní stav žalobce byl za účelem rozhodnutí o této žádosti posouzen posudkovým lékařem OSSZ Příbram, který v rámci posudku (ze dne 22. 11. 2016, čj. LPS/2016/2279-PB_CSSZ) dospěl k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce poklesla jeho pracovní schopnost o 10%, přičemž zdravotní postižení žalobce zařadil pod položku 2a kapitoly V. přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), s tím že pokles pracovní schopnosti žalobce ve smyslu § 3 a § 4 téže vyhlášky se nemění. Žalovaný pak s odkazem na tento posudek svým prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 12. 2016, čj. x, žádost žalobce zamítl.
6. Jak dále ze správního spisu plyne, podal žalobce proti naposledy zmíněnému rozhodnutí dne 11. 1. 2017 námitky s tím, že nesouhlasí s posouzením zdravotního stavu. Jeho zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý a požaduje jej znovu prošetřit. Žalovaný si pak pro posouzení důvodnosti těchto námitek vyžádal posouzení zdravotního stavu žalobce u oddělení své lékařské posudkové služby. Posudek ze dne 1. 2. 2017, čj. LPS/2017/57-NR-STC_CSSZ, přitom potvrdil předchozí posouzení zdravotního stavu žalobce, a to jak pokud jde o rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, tak pokud jde o podřazení zdravotního postižení žalobce pod příslušné ustanovení přílohy vyhlášky o posuzování invalidity. Žalovaný pak s odkazem na tento posudek rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou námitky žalobce zamítl a potvrdil své prvostupňové rozhodnutí.
7. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Jak plyne z § 38 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. *„pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %“*.
9. V projednávané věci se žalobcem uplatněné námitky týkají pouze posouzení jeho zdravotního stavu. V tomto ohledu je soud nucen předně konstatovat, že pro posouzení projednávané žaloby je v souladu s výše citovanou právní úpravou určující zdravotní stav žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované (tedy k 7. 2. 2017) a případné pozdější změny (zhoršování) jeho zdravotního stavu jsou ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného bez významu a mohou být pouze předmětem Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

případného nového posouzení při podání nové žádosti. K výše uvedenému je pak nutno dále uvést, že posouzení toho, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav či posouzení míry poklesu pracovní schopnosti, je otázkou odbornou a soud si o něm nemůže učinit úsudek sám; tedy sám zdravotní stav žalobce nepřezkoumává, ani tak činit nemůže. Zdravotní stav a pracovní schopnost pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková činnost předpokládá odborné lékařské znalosti a znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek vypracovaný posudkovou komisí je jedním z důkazů v soudním řízení a soud jej hodnotí podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. j. 6 Ads 158/2012-24, případně

č. j. 6 Ads 11/2013-20). Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží.

10. V projednávané věci si tedy soud s ohledem na výše uvedené (a v souladu s návrhem žalované) vyžádal posudek u posudkové komise (pracoviště v Praze), která v posudku ze dne 18. 9. 2017, čj. 2017/2571-PH, dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož hlavní příčinou bylo škodlivé užívání alkoholu, které vedlo k občasným epileptickým záchvatům. Stav žalobce byl podle posudku ustálen, léky na epilepsii neužíval, režim trvale nedodržoval. Neurologický topický nález byl opakovaně normální. Elektroencefalografické vyšetření v září 2016 bylo v normě, přičemž v roce 2017 žalobce epileptický záchvat neměl. V prosinci 2016 se zdravotní stav žalobce přechodně zhoršil, byl hospitalizován pro rozvrat vnitřního prostředí při chronickém abusu alkoholu. Po pádu došlo k sériové zlomenině žeber vlevo. Toto zhoršení zdravotního stavu však podle posudku nelze považovat za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, protože se jednalo o přechodnou destabilizaci s postupným zlepšením laboratorních nálezů a ústupem nálezu na rentgenovém snímku plic. Žalobce dále byl vyšetřen psychiatrem, který doporučuje léčbu závislosti na alkoholu nejlépe formou hospitalizace, kterou však žalobce odmítá. Podle psychiatra stav žalobce nezakládá důvod k invaliditě. Posudková komise uzavřela, že hodnotí postižení žalobce ve shodě s první instancí a posudkovým lékařem žalované dle položky poruchy vyvolané psychoaktivními látkami. U posuzovaného šlo o škodlivé užívání alkoholu bez funkčně závažného poškození funkce orgánů. Jak již bylo výše uvedeno, neurologický nález i elektroencefalografické vyšetření byly normální, pokud nepil, byl žalobce bez

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

epileptických záchvatů. Nešlo ani o závažné postižení jater charakteru cirhózy. Při dlouhodobé abstinenci by se jeho obtíže upravily. Posudková komise nicméně oproti předchozím posouzením vzhledem k dosaženému vzdělání a původně vykonávané profesi zvýšila podle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity hodnotu o 10%, takže celková hodnota činí 20 %. Jak dodala, tímto zvýšením zohledňuje skutečnost, že žalobce má s ohledem na opakovaně proběhlé epileptické záchvaty jako dělník omezenou možnost výběru vhodného zaměstnání. Posudková komise uzavřela, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní.

11. Ve vztahu k namítanému nesprávnému posouzení zdravotního stavu žalobce je třeba zdůraznit, že posudková komise v projednávané věci v citovaném posudku odpovídajícím způsobem reaguje na pochybnosti žalobce (které žalobce uplatnil pouze velmi obecně) a především nezpochybňuje závěry o zdravotním stavu, z nichž žalovaná vyšla v napadeném rozhodnutí. Soud samozřejmě nikterak nebagatelizuje zdravotní potíže žalobce, které mu komplikují možnost pracovního uplatnění, ostatně všechny vypracované posudky shodně konstatují, že u něj nastal pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jak již nicméně plyne z výše uvedeného, má-li být dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav dostatečný k přiznání invalidního důchodu, musí ve smyslu výše citované právní úpravy dosahovat určité intenzity, kterou však v dané věci k tomu povolané orgány neshledaly. V tomto ohledu zdejšímu soudu nezbyvá, než poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku č. j. 6 Ads 11/2013-20 výslovně připomněl, že *„posouzení podřaditelnosti zdravotního stavu žalobce pod korespondující ustanovení vyhlášky, tzn. zhodnocení zdravotního stavu, určení rozhodujícího zdravotního postižení a přepočet procentní míry poklesu pracovní schopnosti, soud neprovádí, protože jde právě o ten typ odborné úvahy, jíž soud, který nedisponuje potřebnými lékařskými znalostmi z oboru posudkového lékařství, nečiní sám, ale vychází z důkazu posudkem příslušné posudkové komise.“* Z toho je zřejmé, že podřazení zdravotního stavu pod příslušné ustanovení vyhlášky o posuzování invalidity soud nepřezkoumává, ale vychází z posudku příslušné posudkové komise, nevykazuje-li zcela evidentní i laikovi zřejmou vadu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 9/2014-23). Posudková komise přitom v dané věci hodnotila diagnózu žalobce jednoznačně. Posudek posudkové komise je přesvědčivý, celistvý a úplný, je zde jasně identifikováno zdravotní postižení s rozhodujícím dopadem na dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce. Posudková komise měla k dispozici dostatečné podklady včetně těch, které žalobce připojil k projednávané žalobě, žalobce byl jednání komise osobně přítomen, přičemž byl při jednání vyšetřen odborným neurologem.
12. Je sice pravdou, že posudková komise na rozdíl od posouzení zdravotního stavu žalobce v řízení před žalovanou dospěla k závěru, že vzhledem k dosaženému vzdělání a původně vykonávané profesi je v případě žalobce na místě zvýšit podle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity míru poklesu jeho pracovní schopnosti o 10 %, tedy celková hodnota míry poklesu pracovní schopnosti činí 20%, i přes tento rozdíl oproti předchozímu hodnocení však i posudková komise setrvala na tom, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní. Tedy tento rozdíl (pochybení ve zjištění zdravotního stavu žalobce a jeho podřazení pod příslušná ustanovení vyhlášky o posuzování invalidity) nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
13. Jelikož soud neshledal žalobcem uplatněnou žalobní argumentaci za důvodnou, nezbylo, než jeho žalobu zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

14. Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly (náhrada nákladů mu navíc v tomto druhu řízení nepřísluší), rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. výrokem pod bodem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce